

»Ne moli za nas, ker me smo angelci božji. Moli raje za svojo babico in zase, da prideš k nam v nebesa!«

Pokleknila je deklica in goreče molila. Angelci so pa peli rajske napeve. Ko je deklica vstala in odhitela domov, so jo spremili angelci do roba gozda.

Vesela je prišla deklica v kočo. V koči je pa stal mrtvaški oder in na njem je ležala ljuba babica mrtva. Nekaj vaških ženic je molilo ob odru.

Bridko je zajokala deklica. Iz šopka jagod pa je zletel snežnobel golobček in dejal deklici:

»Ne plakaj, Linica! Prepozno si mi prinesla jagod. Sedaj se veselim že v nebesih z angelci. Tam prosim Boga, da prideš kmalu za menoj tudi ti.« In zletel je golobček kvišku proti nebu.

Linica je pa ostala sama. Angelci so jo varovali vse življenje. Ob smrti so jo pa spremili k ljubljeni babici v sveta nebesa. Gustav Grom.

Naše igre.

7. Ob vodi.

Noda še za čevelj ni dobra — so dejali včasih. Pri naših igrah nam je pa le dobro služila.

Glej, kaj neki dela naš Janez tam na travniku? Vsled dežja je tam dosti vode — celo jezero. Zato se nikar ne čudi, če vidiš Janeza, da prevažá s svojimi papirnatimi in lesenimi ladjami kamenje in drugo drobnarijo na sosednji breg. Ravno vleče svoje brodovje, bogato obloženo, v »Ameriko«. Pa se mu sredi pota potopi najlepša papirnata ladja. Ali menite, da korenjaški Janez, ki vodi z eno samo roko celih šest ladij, kaj joka ob tej nesreči? Čemu? Papirja je doma dovolj, in pet minut — pa je narejena nova ladja.

Vednega popravljanja se pa hitro naveliča naš Janez. Pa drugam! Pod vrtom izvira studenček. Ves vesel vali svoje valčke ob travniku, dokler se popolnoma ne izgubi v mehko mahovje. Ta bistri stu-

denček tudi ne sme naprej brez bistrega Janeza. Saj ga vidiš posedati ob studenčku po cele ure. Postal je zidar in napravil je iz rušja in iz prsti in iz deske precej visok jez. Kako prijetno je gledati, s kako brzino pada voda čez jez! Pa tudi s kako močjo! In to vodno moč hoče Janez izrabiti. Hitro, kakor bi nihče ne pričakoval, steče do bližnjega grma, odreže nekaj šib — in kmalu je jasen njegov namen. Mlin bo naredil, in voda ga bo gonila. Oh, to je zopet veselja. Po cele dneve postaja ob jezu; poslušša šumenje padajoče vode; gleda, kako drveča voda goni njegov mlin, ki je zanj več vreden kot vsi mlini vesoljnega sveta . . .

Toda nesreča nikoli ne počiva. Močno jesensko deževje je bilo krivo, da je voda preveč narastla. Ko Janez vstane nekega jutra in gre pogledat svoje naprave ob vodi, — oh joj, ali naj povem — ni bilo več ne mlina, ne jeza. Vse je šlo po vodi! Vse po vodi! Po vodi! . . .

Povem vam pa tudi, da našega Janeza ni potrla kmalu kaka nesreča. Hitro je šel na delo. Poiskal je, kar se je dalo poiskati od prejšnjega jezu — celo mlinsko kolo je našel v vodi — samo lopate je pobrala voda. Kaj pa jez? No, ravno ta je bil kriv vse nesreče. Preslabo je bil narejen. Zdaj pa poglejte, kako zasaja naš Janez lesene palice v vodo, za palice bo pa naložil ruševja, pa tudi leseni deski, da ju položi čez ruševje, pa pritrdi z lesenimi palicami. Tako, voda! Sedaj pa le pridi, če hočeš! Janezovega jezu ne boš več odnesla . . .

Janez je pač že v zorni mladosti okušal, kako resničen je pregovor: Karkoli delaš, delaj previdno in glej na konec.

J. E. Bogomil.

